ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

['Η ἱστορία τοῦ πιὸ παθητικοῦ, τοῦ πιὸ τρυφεροῦ καὶ συγκινητικοῦ ἔρωτος τοῦ μεγάλου Βιεννέζου μουσικοῦ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Καὶ ξέρετε τίνος εἶνε ἡ μουσικὴ τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ; ρώτησε ὁ Σοῦμπερτ.

—Ὄχι... ἀπάντησε ἡ Ἔμμυ.

—Δική μου! εἶπε τότε ὁ νεαρὸς μουσουργός, ὄχι χωρὶς κάποια περηφάνεια.

Ἡ νέα τὸν κύτταξε μὲ κατάπληξι, μὲ θαυμασμό...

Χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνη κ' ἡ ἴδια περὶ τίνος πρόκειται, εἶχε τὴν συναίσθησι, ὅτι βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα ξεχωριστὸ ἄνθρωπο, μπροστὰ σὲ κάποιο ἄνθρωπο, ποὺ εἶν' ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ γνώρισε ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη...

Καὶ μιὰ ξαφνικὴ χαρὰ τὴν πλημμύρισε...μιὰ χαρὰ γιατὶ μπόρεσε νὰ φανῆ χρήσιμη σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... νὰ τὸν ἐξυπηρετήση...

Ἡ Ἔμμυ εἶνε εὐτυχισμένη...

Μὰ κι' ὁ Σοῦμπερτ δὲν εἶνε κι' αὐτὸς λιγώτερο εὐτυχισμένος. Ἡ γνωριμία τῆς χαριτωμένης αὐτῆς νέας, τὸ τραγοῦδι του, ποὺ τὸ ἄκουσε νὰ τὸ τραγουδοῦν ἡ ταπεινὲς γυναῖκες τοῦ λαοῦ, τὰ λίγα χρήματα ποὺ μπόρεσε νὰ ἐξοικονομήση, ὅλ' αὐτὰ τὸν κάνουν χορεύμενο, εὐδιάθετο.

Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγου ἀκόμα, ἦταν τόσο δυστυχισμένος... Ὦ! πόσο γρήγορα διαδέχεται τὴ λύπη ἡ χαρὰ καὶ ἡ χαρὰ τὴ λύπη. Ἡ καλωσύνη τῆς Ἔμμυ, ἡ γλυκειὰ κι' ἀθῶα της καρδιά, σκόρπισε τὴν μελαγχολία ποὺ τὸν βάραινε...

Μιὰ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη, ποὺ ξεχειλίζει μέσ' ἀπ' τὴν ψυχή του, τὸν σπρώχνει νὰ κάνη κάτι, ποὺ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ κάνη σὲ ἄλλη περίστασι... Ἅρπαξε τὰ χέρια τῆς νέας, καί, πρὶν ἐκείνη προφτάσει νὰ τὰ τραβήξη, τὰ ἔφερε στὰ χείλη του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε ἀπ' τὸ σπίτι ἡ στριγγὴ φωνὴ τοῦ κ. Πότιγγερ, τοῦ πατέρα τῆς νέας, ποὺ φώναζε:

—Ἔμμυ!... Ἔμμυ!...

Ἡ Ἔμμυ, ἔσφιξε μ' ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι τοῦ συνθέτου κι' ἀνάλαφρη σὰν πεταλούδα, ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὸ σπίτι, λέγοντάς του:

—Ὠρεβουάρ, κύριε Σοῦμπερτ... Νὰ μὴ σᾶς χάσουμε!...

II

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ὁ Σοῦμπερτ βγῆκε σὲ λίγο ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ ἐνεχυροδανειστοῦ, εὔθυμος, πρόσχαρος, σφυρίζοντας μιὰ καινούργια σύνθεσί του... Τί ὡραία ποὺ ἦταν ἡ μέρα!... Πόσο γλυκὰ ἔλαμπε ὁ ἥλιος!.. Ὅταν ἡ καρδιὰ εἶν' εὐχαριστημένη, ὅλα γύρω χαμογελοῦν...

Ἀλήθεια!... Πόσο καλὰ θὰ ἦταν ἂν ἔκανε μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ στὰ ὤμορφα περίχωρα τῆς Βιέννης...

Μά, ἔξαφνα, ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης, γίνεται σκυθρωπός... Γιατί; Γιατὶ θυμήθηκε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη οὔτε βῆμα ἔξω ἀπὸ τὴν Βιέννη, πὼς εἶνε σκλάβος, σκλάβος τῆς ἐργασίας του...

Εἶνε ἡ ὥρα, ποὺ πρέπει νὰ πάη νὰ παραδώση τὸ μάθημά του στὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο, στὸ ὁποῖο εἶνε δάσκαλος.

Πρέπει νὰ κλειστῆ μέσα στοὺς τέσσερες ἄσπρους τοίχους τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων, ἀνάμεσα στοὺς μικροὺς διαβολάκους, τοὺς μαθητάς του, ποὺ θὰ λαχταροῦσαν ὅσο κι' αὐτὸς τὴν ἐλευθερία τους, γιατὶ στὸ βάθος κι' ὁ δάσκαλός τους εἶνε ἕνα μεγάλο παιδί...

Τί νὰ κάνη;.. Πρέπει νὰ πάη...

Καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι του, διευθύνεται πρὸς τὸ Σχολεῖο, μὲ βῆμα γοργό, γιατὶ ἂν ἀργήση λίγο ἀπὸ τὴν ὥρα του, ὁ αὐστηρὸς διευθυντής του κ. Ὄττο θὰ τοῦ κάνη πάλι παρατηρήσεις...

Μὰ εἶνε κιόλας μερικὰ λεπτὰ καθυστερημένος... Γι' αὐτό, μόλις ἔφτασε στὸ Σχολεῖο, ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα, καί, χωρὶς νὰ περάση καθόλου ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ, τράβηξε πρὸς τὴν τάξι του...

Ἂς μποῦμε ὅμως πρὶν ἀπ' αὐτὸν ἐκεῖ μέσα κι' ἂς ρίξουμε μιὰ ματιά.

Τὸ τί ἔκαναν οἱ μικροὶ μαθηταὶ ἦταν ἀπερίγραπτο... Ἤξεραν πὼς θάρχόταν σὲ λίγο ὁ κ. Σοῦμπερτ, ὁ πιὸ καλὸς ἀπ' τοὺς δασκάλους τους, αὐτὸς ποὺ ἀνεχόταν ὅλες τὶς ἀταξίες τους καὶ τὶς τρέλλες τους, αὐτὸς ποὺ δὲν τοὺς τιμωροῦσε ποτέ...

Αἴθουσα διδασκαλίας ἦταν αὐτὴ ἡ φρενοκομεῖο...

Καὶ νά, ἔξαφνα ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ὁ κ. Σοῦμπερτ.

Χωρὶς νὰ δίνη καμμιὰ προσοχὴ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἕδρα του... Μὰ ἔξαφνα, ἕνα βιβλίο ποὺ τὸ ἐκσφενδονίζει κάποιος μαθητὴς ἐναντίον ἑνὸς συμμαθητοῦ του, τὸν πετυχαίνει στὸ κεφάλλο καὶ τοῦ τὸ ρίχνει κάτω...

Μὰ καὶ πάλι ὁ Σοῦμπερτ δὲν δίνει καμμιὰ προσοχή. Ἀνεβαίνει στὴν ἕδρα του, βυθισμένος στοὺς στοχασμούς του... Συλλογίζεται τὴν Ἔμμυ, τὰ λίγα χρήματα ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐξοικονομήση καὶ ἀσυναίσθητα, ἡ εὐχάριστες αὐτὲς σκέψεις, τοῦ προκαλοῦν τὴν ἔμπνευσι... Κάποια μελωδία καινούργια γεννιέται ἐκείνη τὴ στιγμὴ μέσα του...

Κάποια ἡσυχία ἔχει ἁπλωθῆ τώρα στὴν τάξι... Οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι διάβολοι, οἱ μαθηταί, ἔχουν καρδιὰ ἀγγέλων κι' ἀγαπᾶνε στὸ βάθος τὸν καλό κι' ἀνεκτικὸ δάσκαλό τους, ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς μαθαίνει τίποτε ἀπ' ὅσα γράφει τὸ πρόγραμμα, ἀλλὰ μόνο ὡραῖα τραγούδια...

Ὁ Σοῦμπερτ ἀποσπᾶται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὴν βύθισί του καὶ θυμᾶται ὅτι πρέπει νὰ διδάξη τοὺς μαθητάς του ἀριθμητική, πρόσθεσι...

Κατεβαίνει λοιπὸν ἀπ' τὴν ἕδρα του, προχωρεῖ πρὸς τὸν πίνακα καὶ γράφει· 2+2=4.

—Δύο σὺν δύο ἴσον τέσσερα! φωνάζει μηχανικά.

Κ' οἱ μαθηταί, ὅλοι μαζύ, ἐπαναλαμβάνουν τὰ λόγια του.

Μὰ ἡ ὡραῖες ἐκεῖνες παιδικὲς φωνὲς δὲν εἶνε καμωμένες γιὰ νὰ λένε τόσο ψυχρὰ πράγματα. Εἶνε φωνὲς καμωμένες γιὰ νὰ τραγουδοῦν...

Μὰ τί κάνει τώρα ὁ Σοῦμπερτ στὸν πίνακα;.. Γιατὶ δὲν γράφει πειὰ ἀριθμούς, ἀλλὰ νότες μουσικές;... Τί συμβαίνει;... Τί σημαίνει αὐτό; Ἁπλούστατα, σημαίνει, ὅτι ἡ ἔμπνευσί του τὸν ἔκανε νὰ ξεχάση τὰ πάντα καὶ ν' ἀφοσιωθῆ μονάχα σ' αὐτή... Συνθέτει τὸ καινούργιο του τραγοῦδι, ἐπάνω σὲ στίχους τοῦ φίλου του ποιητοῦ Μύλλερ...

Καὶ σὲ κάθε στροφὴ ποὺ τελειώνει, τὴν τραγουδάει, χωρὶς νὰ συναισθάνεται κι' ὁ ἴδιος τί κάνει.

Οἱ μαθηταί του, ποὺ ἔχουν συνηθίσει σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν ξαφνιάζονται καθόλου. Κάνουν ὅμως κάτι ἄλλο πολὺ πιὸ φυσικό. Συνοδεύουν τὸ δάσκαλό τους στὸ τραγοῦδι του... Κι' ὅλη ἡ αἴθουσα ἀντηχεῖ ἀπὸ τὶς ὡραῖες παιδιάστικες φωνές τους, ἐνῶ ὁ Σοῦμπερτ, μὲ τὴ διδασκαλικὴ ρίγα στὸ χέρι, ποὺ θὰ ἦταν τρομερὴ στὰ χέρια ἑνὸς ἄλλου διδασκάλου, διευθύνει τὴν αὐτοσχέδια ἐκείνη ὀρχήστρα...

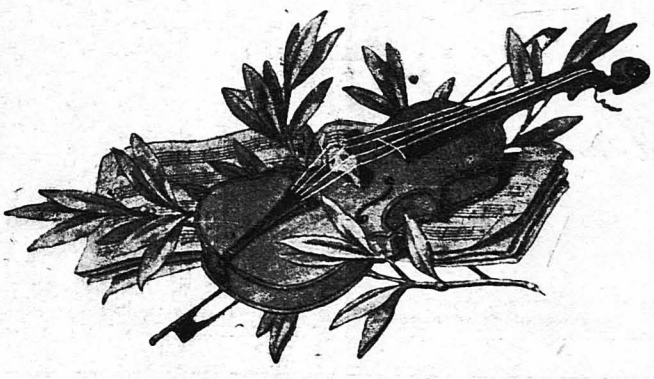

Εἶνε πειὰ ἀσυγκράτητος... Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σταματήση στὴν ἔμπνευσί του, ποὺ κυλάει σὰν τὸ γάργαρο νερὸ ἑνὸς ρυακιοῦ...

Μά, ἔξαφνα, κάτι τὸ ἀπροσδόκητο, κάτι τὸ τοσμερὸ συμβαίνει, ποὺ διακόπτει μονομιᾶς τὴν ὡραία συνοδεία...

('Ακολουθεῖ)